

II. 2. Τῶν δὴ δεχομένων τὸ ὑγρὸν οὐθὲν οὔτε πεζόν, οὔτε
 πτηνόν [ἐστίν], οὐδὲ τὴν τροφήν ἐκ τῆς γῆς ποιεῖται, τῶν δὲ
 πεζῶν καὶ δεχομένων τὸν ἀέρα πολλά. Καὶ τὰ μὲν οὕτως
 ὥστε μὴδὲ ζῆν δύνασθαι χωριζόμενα τῆς τοῦ ὕδατος φύ-
 5 σεως, οἷον αἱ τε καλούμεναι θαλάττιαι χελῶναι καὶ κροκό-
 δειλοι καὶ ἵπποι ποτάμιοι καὶ φῶκαι, καὶ τῶν ἐλαττόνων [ἐνία]
 ζῶων, οἷον αἱ τ' ἐμύδες καὶ τὸ τῶν βατράχων γένος· ταῦτα
 γὰρ ἅπαντα μὴ διὰ τινος ἀναπνεύσαντα χρόνου ἀποπνίγε-
 ται. Καὶ τίκτει δὲ καὶ ἐκτρέφει ἐν τῷ ξηρῷ· τὰ δὲ πρὸς
 10 τῷ ξηρῷ, διάγει δ' ἐν τῷ ὑγρῷ. (3) Περιττότατα δὲ πάν-
 των ὁ δελφὶς ἔχει τῶν ζῶων, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτόν ἐστι
 καὶ τῶν ἐνύδρων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν ὅσα τοῦτον ἔχει
 τὸν τρόπον, οἷον φάλαινα καὶ ὅς' ἄλλ' αὐτῶν ἴσχει αὐλόν.
 Οὐ γὰρ ῥάδιον οὔτ' ἐνυδρον θεῖναι μόνον τούτων ἕκαστον,
 15 οὔτε πεζόν, εἰ πεζὰ μὲν τὰ δεχόμενα τὸν ἀέρα θετέον, τὰ δὲ
 τὸ ὕδωρ ἐνυδρα τὴν φύσιν. Ἀμφοτέρων γὰρ μετεῖληphen· καὶ
 γὰρ τὴν θάλατταν δέχεται καὶ ἀφίησι κατὰ τὸν αὐλόν, καὶ
 τὸν ἀέρα τῷ πλεύμονι. Τοῦτο γὰρ ἔχουσι τὸ μόριον, καὶ
 ἀναπνεύουσιν· διὸ καὶ λαμβανόμενος ὁ δελφὶς ἐν τοῖς δικτύοις
 20 ἀποπνίγεται ταχέως διὰ τὸ μὴ ἀναπνεῖν. Καὶ ἔξω δὲ ζῆ
 πολὺν χρόνον μύζων καὶ στένων, ὥσπερ καὶ τᾶλλα τῶν
 ἀναπνεόντων ζῶων· ἔτι δὲ καθεύδων ὑπερέχει τὸ ρύγχος,
 ὅπως ἀναπνέη. (4) Τὰ δ' αὐτὰ τάττειν εἰς ἀμφοτέρας τὰς
 διαιρέσεις ἄτοπον, ὑπεναντίους οὐσας, ἀλλ' ἔοικεν εἶναι τὸ
 25 ἐνυδρον ἔτι προσδιοριστέον. Τὰ μὲν γὰρ δέχεται τὸ ὕδωρ
 καὶ ἀφίησι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δι' ἣν περ τὰ ἀναπνεόντα
 τὸν ἀέρα, καταψύξεως χάριν, τὰ δὲ διὰ τὴν τροφήν· ἀνάγκη